

Arrest

nr. 172 430 van 27 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 11 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 9 juni 1980.

Op 12 maart 2007 dient de verzoekende partij een eerste asielaanvraag in.

Op 20 november 2011 weigert de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de

verzoekende partij. Op 5 december 2007 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 14 april 2008 met nummer 9 920 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 15 mei 2008 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 21 augustus 2008 weigert de commissaris-generaal opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 8 september 2008 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad. Bij arrest van 8 december 2008 met nummer 20 085 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 3 februari 2009 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 24 maart 2009 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

Op 9 april 2009 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Op 20 april 2009 dient de verzoekende partij een vierde asielaanvraag in.

Op 22 april 2009 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Op 8 juli 2009 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 13 juli 2009 dient de verzoekende partij een vijfde asielaanvraag in.

Op 5 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Op 4 december 2009 dient de verzoekende partij een zesde asielaanvraag in.

Op 7 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Op 30 juli 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 31 mei 2011 dient de verzoekende partij een zevende asielaanvraag in.

Op 8 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Op 2 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard

Op 14 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 18 november 2013 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.08.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

A.(...), D.(...)(R.R.: (...))
nationaliteit: Ethiopie
geboren te Adis abeba op 09.06.1980
adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 02.10.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

We verwijzen naar het medisch verslag opgesteld door de arts-adviseur op 09.10.2013 (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 14 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 18 november 2013 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer:

Naam + voornaam: A.(...), D.(...)
geboortedatum: 09.06.1980
geboorteplaats: Adis abeba
nationaliteit: Ethiopie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: niet erkend als vluchteling."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Eerste onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat de ambtenaar geneesheer niet heeft nagegaan of de stopzetting van de medische/medicamenteuze behandeling omschreven in het standaard medisch getuigschrift een risico inhoudt van de fysieke integriteit van verzoeker, dan wel een vernederende of onmenselijke behandeling uitmaakt.

Bij beslissing van 14 oktober 2013 werd de aanvraag verworpen als ongegrond verwijzende naar het advies van de ambtenaar-geneesheer. De ambtenaar geneesheer besluit in zijn advies (zie conclusie) in algemene bewoordingen dat de medische aandoening geen voldoende graad van ernst heeft zoals bedoeld in artikel 3 EVRM en de ziekte niet onder het toepassingsgebied valt van artikel 9ter §1 Vw.

De feitelijke motivering vindt men echter terug onder de voorafgaande titel "II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:", waarin de ambtenaar geneesheer stelt:

"(...)"

Volgens de bestreden beslissing blijkt uit het gevoegde medisch verslag dat de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de ziekte niet beantwoordt aan een ziekte bedoeld in § 1 van artikel 9ter Vw. omdat de ziekte niet voldoende ernstig is.

Artikel 9ter § 1 Vw. stelt :

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde".

Artikel 9ter § 1 Vw vereist dat men nagaat of de ziekte bij gebrek aan adequate behandeling in het herkomstland een risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit en/of een onmenselijke/vernederende behandeling.

Betrokkene wordt geconfronteerd met een ernstige aandoening aan het hart.

Noch de diagnose, noch de medicamenteuze behandeling omschreven in het standaard medisch getuigschrift (medisch getuigschrift) worden betwijfeld door de ambtenaar-geneesheer.

Toch besluit de ambtenaar-geneesheer, zonder de beschikbaarheid of toegankelijkheid van de beschreven behandeling op enige wijze te onderzoeken, dat er geen risico bestaat voor de fysieke integriteit, noch gevaar voor een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het valt in redelijkheid niet in te zien dat geattesteerde vasculaire problemen geen risico inhouden voor de fysieke integriteit van verzoeker, en dat de stopzetting van zijn huidige behandeling die verantwoordelijk is voor de stabiele gezondheidstoestand, niet vernederend of onmenselijk wordt beschouwd, noch de fysieke integriteit kan schade.

Weliswaar werd in augustus 2010 inderdaad met succes een nieuwe hartklep geplaatst, doch de medische behandeling bestaat uit meer dan alleen een operatief optreden. Ook medicamenteuze behandeling, zoals omschreven in het SMG, valt onder het toepassingsgebied van artikel 9ter Vw. Het is strijdig met artikel 9ter Vw. waar het medisch verslag alleen een operatieve behandeling als 'adequate behandeling' lijkt te aanvaarden, en elk onderzoek nalaat naar de relevantie, beschikbaarheid of toegankelijkheid van de beschreven medicamenteuze behandeling/verzorging.

Zoals gesteld laat de ambtenaar geneesheer echter na om deze medicamenteuze behandeling in zijn overweging/onderzoek te betrekken. Hij neemt er akte van, doch nergens wordt nagegaan of deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is.

Evenmin houdt het advies voor als zou deze medicamenteuze behandeling verder niet meer nodig zijn. Verzoeker legt voor zover als nodig enkele recente medische attesten voor, waaruit blijkt dat de bezorgdheden van verzoeker niet "theoretisch/hypothetisch" zijn (stuk 3):

"Verdere controle PTTT/INR op regelmatige tijdstippen is absoluut noodzakelijk voor zijn behandeling met MAREVAN".

Dit ligt in de lijn van verslag dd. 31.01.2013 van hartspecialist dr. I. E.(...) van het AZ G.(...) (stuk 4): "Er is tevens een permanente voorkamerfibrillatie. Gezien nog onvoldoende frequentiecontrole bij rust en zwaardere inspanningen, stellen we voor digitalis te vervangen door bètablokker. De antistollingstherapie met coumarines staat op punt."

De specialist vermeldt tevens de gewenste therapie.

De arts-adviseur heeft zelf geen onderzoek uitgevoerd of gespecialiseerd advies gevraagd.

In Ike geval blijkt nergens uit de motivering dat de arts-adviseur hiermee rekening heeft gehouden.

De ambtenaar-geneesheer heeft aldus zijn beoordelingsbevoegdheid in het licht van artikel 9ter §3, 4° Vw overschreden, minstens de motiveringsplicht, of toch alleszins is zijn advies niet in redelijkheid te verenigen met de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter Vw. In die zin is de beslissing, volledig gesteund op de advies, onwettig.

Het aangevoerde middel is dan ook gegrond."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoeker stelt dat de aangehaalde rechtsregels geschonden zijn omdat de arts-adviseur niet onderzocht heeft of de ziekte een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit en op onmenselijke en vernederende behandelingen wanneer er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de ziekte waaraan verzoeker leed, namelijk een reumatische mitraliskleplijden, ondertussen met succes werd behandeld, namelijk door operatie met een kunstklep.

De arts-adviseur kwam tot deze conclusie na een zorgvuldige analyse van de voorgelegde medische getuigschriften.

De arts-adviseur stelde vast dat er geen speciale verdere verwickelingen , geen hospitalisaties noch acute meer zijn.

Hij adviseerde dat in de huidige omstandigheden geen bewijs bestaat van een reëel risico boor het leven of de fysieke integriteit, noch een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen wanneer er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst.

Uit het medisch dossier blijkt dat het meest recente medisch getuigschrift van 3 oktober 2011 dateert. Verzoeker heeft zijn aanvraag nadien niet meer geactualiseerd.

Verzoeker toont niet aan dat de arts-adviseur op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat het medisch dossier geen elementen bevat waaruit een actuele noodzaak voor het toekennen van een verblijfsrecht om medische redenen kan blijken. Hij toont niet aan dat er geen redelijke gronden aanwezig waren om te besluiten dat het risico zoals in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, niet reëel aanwezig is.

Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 voorziet geen bescherming tegen een hypothetische toekomstige evolutie of een loutere eventualiteit dat een risico zoals omschreven in het eerste lid, §1 van die bepaling aanwezig zou zijn.

De determinerende juridische en feitelijke motieven op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen worden erin vermeld, met name artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en het gegeven dat de arts-adviseur de ingeroepen medische problematiek niet heeft weerhouden omdat geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling aanwezig is.

Tevens worden in het advies van de arts-adviseur, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, de feitelijke medische elementen waarop hij zijn advies steunt weergegeven.

Verzoeker kan niet dienstig op absolute wijze aanvoeren dat het reëel risico op een op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van

herkomst of verblijf, niet zou kunnen worden beoordeeld zonder de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf na te gaan.

Uit de wet volgt immers dat de afwezigheid van een adequate behandeling alsnog aanleiding moet kunnen geven tot het bedoelde risico op een mensonterende behandeling.

Niet elke natuurlijk voorkomende ziekte die niet behandeld wordt stelt een individu bloot aan een mensonterende behandeling.

In zijn advies maakt de arts-adviseur duidelijk waarom het onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden niet wordt gevoerd, namelijk omdat de ziekte ondertussen succesvol werd behandeld door middel van een operatie met een kunstklep en dat er nadien geen verwickelingen of opstoten hebben plaats gevonden.

Verzoeker volhardt in zijn stelling dat de arts-adviseur een onderzoek moest voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst omdat die verplichting uit artikel 9ter Vreemdelingenwet zou voortvloeien.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker naar recente medische getuigschriften verwijst in zijn verzoekschrift die niet voorgelegd werden in het kader van huidige procedure tot medische regularisatie. Een van de medische getuigschriften waarnaar verzoeker verwijst dateert van 20 november 2013, terwijl de thans bestreden beslissing genomen werd op 14 oktober 2013.

Verzoeker stelt dat de behandelende artsen specialisten zijn, in tegenstelling tot de arts-adviseur die een generalist is.

Verzoeker toont niet aan dat zelfs indien de arts-adviseur een specialist zou zijn geweest, hij tot een andere conclusie zou zijn gekomen, aangezien uit de voorgelegde medische getuigschriften blijkt dat de ziekte ondertussen succesvol werd behandeld.

Volgens de cassatierechtspraak van de Raad van State betekent het enkele feit dat de arts-adviseur tot een andere beoordeling komt dan de arts van de betrokkene, niet dat die beoordeling niet kan worden gevolgd. (zie o.a. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.947).

De arts-adviseur heeft zorgvuldig gehandeld en heeft rekening gehouden met de voorgelegde medische getuigschriften.

In de memorie van toelichting van de wet van 15 september 2006 die artikel 9ter in de Vreemdelingenwet invoerde, wordt vermeld dat "het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM."

In dit individueel geval bleek uit de voorgelegde medische getuigschriften dat de ziekte reeds werd behandeld en sindsdien geen verwickelingen of opstoten hebben plaatsgevonden.

Verzoeker legde geen medische getuigschriften voor waaruit het bestaan van een lopende, noodzakelijke behandeling bleek.

De thans bestreden beslissing is gesteund op een correcte feitenvinding. Het middel is ongegrond."

2.1.3. De verzoekende partij voert de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande

echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Vooreerst beklemt toont de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Nazicht van het zorgvuldigheidsbeginsel houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert, daar de eerste bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)”

Uit de bewoordingen van artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet blijkt dat dit wetsartikel van toepassing is op de volgende twee, onderscheiden gevallen:

- (1) een ziekte die een reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De bewoordingen van artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorzien echter geen precieze criteria om te bepalen wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf. Deze beoordeling wordt krachtens artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet overgelaten aan de door de minister aangeduide ambtenaar-geneesheer. De ambtenaar-geneesheer, en met hem de verwerende partij, beschikt dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de ziekte van de aanvrager al dan niet leidt tot het toekennen van een verblijfsmachtiging. Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag ongegrond wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag. Het is de verzoekende partij immers toegelaten om de eventuele onwettigheden die aan dit advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde genomen beslissing

waarbij de verblijfsaanvraag als ongegrond wordt geweigerd (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213)

In casu stelt de verwerende partij dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging van de verzoekende partij ongegrond is in toepassing van artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet omdat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als een grond om een verblijfsvergunning te bekomen. Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer op 9 oktober 2013 opstelde met betrekking tot de medische problematiek van de verzoekende partij. De ambtenaar-geneesheer bracht volgend advies uit:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 02.08.2010. Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u mededelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 25/06/2010, 30/06/2010, 28/06/2011, dr. E.(...), mitralisklepstenose, voorkamerfibrillatie, operatie*
- 25/08/2010, 06/09/2010, dr. C.(...) , mitralisklepvervanging door een mechanische hartklep, met goed succes, en vlot herstel na de operatie. Daarna was betrokkene klachtenvrij met goed bewaarde hartfunctie.*
- 02/09/2010, dr. B.(...) , passend kan een normaal leven leiden*
- 03/10/2011, dr. T.(...) , betrokkene klaagt over hartkloppingen, mogelijks in het kader van een voorkamerfibrillatie. Hiervoor werkte betrokkene reeds vroeger geopereerd in Maria Middelaars in Gent in augustus 2010.*

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Deze 33 jarige man had een reumatische mitraliskleplijden en deze werd inmiddels met goed succes behandeld, hij werd namelijk geopereerd met een kunstklep.

Verder waren er geen speciale verdere verwikkelingen, geen hospitalisaties, noch acute opstoten meer. In de huidige omstandigheden is er dan ook geen evidentie van reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het herkomstland of land van wettig verblijf.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen- directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

De ambtenaar-geneesheer stelt in zijn advies dat de verzoekende partij leed aan een reumatisch mitraliskleplijden, maar dat deze met succes behandeld is geweest daar de verzoekende partij een kunstklep heeft gekregen. Verder stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat er geen speciale verdere verwikkelingen, hospitalisaties of acute opstoten hebben plaatsgevonden. De ambtenaar-geneesheer besluit dan ook dat het medisch dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst,

zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift echter dat hoewel zij een operatieve behandeling heeft verkregen, namelijk een nieuwe hartklep, zij nog steeds een medicamenteuze behandeling dient te volgen. Zij betoogt dan ook dat de ambtenaar-geneesheer nalaat om de medicamenteuze behandeling in zijn advies te betrekken en dus tevens nalaat om na te gaan of deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst van de verzoekende partij.

De Raad dient eerst te stellen dat waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar stukken die niet werden neergelegd voor het nemen van de bestreden beslissing, er met deze stukken geen rekening kan worden gehouden daar de verwerende partij noch de ambtenaar-geneesheer geacht worden in de bestreden beslissing rekening te houden met informatie die hen niet ter beschikking was.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat ook in de bij de aanvraag neergelegde medische documenten gewag wordt gemaakt van een medicamenteuze behandeling en verdere opvolging van de verzoekende partij. Zo wordt in het standaard medisch getuigschrift *d.d.* 2 september 2010 van dokter B. het volgende gesteld:

“Patiënt kan een normaal leven leiden, maar moet medicatie blijven nemen en op regelmatige tijdstippen bloednames krijgen.”

Bij de vraag naar medicatie somt dokter B. vier verschillende geneesmiddelen op, waarvan er twee éénmaal per dag genomen moeten worden. Tevens wijst dokter B. er op dat regelmatige opvolging door een cardioloog en een huisarts noodzakelijk is. Deze behandeling duurt volgens dokter B. levenslang.

Tevens wordt in getuigschrift van dokter C. *d.d.* 6 september 2010 het volgende gesteld:

“Wij hebben de patiënt op het hart gedrukt dat het van levensbelang is de orale anticoagulantia te blijven nemen en levenslang op cardiologische controle te blijven gaan.”

De Raad wijst er op dat deze medische getuigschriften dateren van na de operatieve behandeling die tussen 23 en 31 augustus 2010 heeft plaatsgevonden. Ook in de medische getuigschriften die dateren van 2011 wordt er gewag gemaakt van een medicamenteuze behandeling.

Gelet op het voorgaande, kan de ambtenaar-geneesheer dan ook niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen, oordelen dat de aandoening van de verzoekende partij succesvol behandeld is en dat er dus geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het herkomstland of het land van wettig verblijf.

Hoewel de ambtenaar-geneesheer bij het beoordelen van het in artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet genoemde risico over een beoordelingsbevoegdheid beschikt en de Raad zich wat deze beoordeling betreft niet in de plaats van de ambtenaar-geneesheer kan stellen, moet uit het advies van deze ambtenaar-geneesheer of minstens uit de stukken van het administratief dossier wel blijken waarom de door een geneesheer-specialist noodzakelijk geachte behandeling zoals die blijkt uit de voorgelegde standaard medisch getuigschriften, niet wordt weerhouden en waarom hij van oordeel is dat er in het dossier geen enkel concreet element is dat erop wijst dat de aandoening van de verzoekende partij een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het herkomstland of het land van wettig verblijf. De Raad moet in staat worden gesteld om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat er geen sprake meer is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, daar een succesvolle behandeling heeft plaatsgevonden. Hoewel de ambtenaar-geneesheer niet van een bijzondere expertise blijkt hoeft te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen, dient uit het advies zelf of uit de stukken van het administratief dossier te blijken waarop de arts zich voor deze beoordeling heeft gestoeld.

Noch uit het advies van de ambtenaar-geneesheer noch uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de in het standaard medisch getuigschrift weergegeven nood aan een medicamenteuze behandeling en opvolging voor de verzoekende partij zoals deze hoger werden

beschreven. Hieruit blijkt een onzorgvuldig onderzoek naar de medische situatie van de verzoekende partij.

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat de verzoekende partij geen medische getuigschriften heeft voorgelegd waaruit het bestaan van een lopende, noodzakelijke behandeling bleek, wijst de Raad er op dat uit de documenten uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een medicamenteuze behandeling volgt en regelmatige opvolging vereist. De verwerende partij, doch de ambtenaar-geneesheer, had hier dan rekening mee moeten houden.

Gelet op het feit dat de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer geen zorgvuldig onderzoek hebben gevoerd naar de problematiek die de verzoekende partij heeft aangehaald in haar aanvraag, maakt de verzoekende partij een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing van 14 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

2.1.4. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Daar de verzoekende partij omwille van deze nietigverklaring terugvalt op een ontvankelijke aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zij ten gevolge hiervan opnieuw onder attest van immatriculatie valt in afwachting van een nieuwe beslissing omtrent de aanvraag, dient de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten, eveneens te worden vernietigd nu men niet tegelijkertijd voorlopig kan toegelaten zijn om op het grondgebied te verblijven en illegaal kan zijn.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS